765/07

Den 26. februar 2007 blev i sag nr. 68.983:

xxxx xxxxxxxxx xxxxxx
xxxxxxxx x
xxxx xxxxx

mod

Forsikrings-Aktieselskabet Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har kollektiv fritidsulykkesforsikring i Forsikrings-Aktieselskabet Alka, klager over selskabets afvisning af at udbetale yderligere godtgørelse grundet en forværring af tilstanden siden traumerne i 1996, 1998 og 2000.

Selskabet har afvist yderligere dækning med henvisning til, at selskabets lægekonsulent finder, at klagerens mén ikke er forværret siden selskabets oprindelige fastsættelse på 8 % i forbindelse med ulykken i 1996.

Det fremgår af anmeldelser af henholdsvis 6/9 1996, 7/9 1998 og 8/9 2000, at klageren har været udsat for 3 ulykkestilfælde, og at han i alle tilfælde beskadigede ryggen. I forbindelse med ulykken i 1996 blev der udarbejdet speciallægeerklæring af overlæge H.C.T., som afgav erklæring den 10/3 1997. Det fremgår heraf bl.a.:

"KONKLUSION
…
Tager dagligt gigttabletter og går hyppigt til kiropraktorbehandling. Der har dog ikke været nogen afgørende effekt af dette. Har stort set haft uændrede gener det sidste halve år. Generne forværres i kulde.

Ved den objektive undersøgelse findes noget affladet lændesvaj, som genfindes på røntgenbilledet. Ømhed over de nederste segmenter i lænderyggen og muskulært i

begge sider. Ingen direkte ømhed på torntappene. Ingen indirekte ømhed. Ingen udstrålende smerter. Ingen neurologiske udfald. Indskrænket bevægelighed i lænderyggen til ca. halvdelen."

Selskabet udbetalte på baggrund af denne erklæring en godtgørelse svarende til 8 % mén.

Efter ulykken i 1998 blev der udarbejdet speciallægeerklæring af overlæge L.O. den 18/9 1999. Det fremgår heraf bl.a.:

"**Konklusion**: Skadelidte har siden et forløftningstraume mod lænderyggen i 1988 haft periodevise lavtsiddende lænderygsmerter. Lænderygsmerterne var frem til aktuelle ulykkestilfælde uden udstråling. Efter aktuelle faldtraume 26.07.96 er der tilkommet periodevise smerter ned i venstre ben. Røntgen af columna lumbalis den 05.09.98, V. Sygehus, viser discus degeneration mellem nederste lændehvirvel og os sacrum.

Der er ved dagens undersøgelse fundet følger forenelige med sammenfald og degenerative forandringer af discus mellem den nederste lænderyghvirvel og os sacrum. Lidelsen kan være på posttraumatisk basis. Lidelsen har medført kronisk tilbagekommende lavtsiddende lænderygsmerter med udstråling til venstre ben."

På baggrund af denne erklæring meddelte selskabet, at der ikke var basis for yderligere godtgørelse, da generne, der kunne henføres til denne ulykke, ikke vurderedes til over 5 %, ligesom der toges forbehold for tidligere ryggener.

Ved ulykken i 2000 blev der atter indhentet speciallægeerklæring. Overlæge F.F.N. afgav i den forbindelse erklæring den 10/8 2001, hvoraf det bl.a. fremgår:

"**Konklusion**

Der henvises til de tidligere speciallæggerklæringer. Patienten har påvist lettere degenerative forandringer i lænderyggen med diskusdegeneration, onkovertebral artrose og har svarende hertil kroniske daglige lænderygsmerter samt kroniske sensibilitetsforstyrrelser på venstre crus og periodevise pareser, som udtryk for rodpåvirkning. Den objektive undersøgelse bekræfter disse fund. Nu også med tegn til nerverodspå-

virkning. Patienten oplyser, at tilstanden er stort set uforandret igennem mange år, men at netop den anfaldsvise forværring gør det umuligt for ham at bestride noget arbejde."

I forbindelse med en sag om erhvervsevnetab mod et andet selskab, er der blevet udarbejdet speciallægeerklæring den 13/1 2005 af overlæge E.-M. E. Det fremgår heraf bl.a.:

"**Vurdering**

…

Patienten har ikke længere atrofi af venstre underekstremitet i forhold til højre. Patientens ryg beskrives væsentligt mere dysstatisk i holdning og i muskelopspænding end tidligere, hvor man nu må beskrive patientens ryggener som en kombination af myofascielt smertesyndrom, discogen affektion på L V/S I niveau og dysstatisk holdning."

Da klager imidlertid stadig er af den opfattelse, at tilstanden er forværret, har han rettet henvendelse til selskabet i 2005. Selskabet har efterfølgende forelagt sagen for sin cheflægekonsulent, som imidlertid har støttet selskabet i afslaget.

Over for nævnet har klageren ved klage af 8/3 2006 nedlagt påstand om, at méngraden forhøjes. Han har til støtte herfor vedlagt udtalelse fra sin fysioterapeut af 9/6 2005, hvoraf det fremgår:

"L.B.F. [klageren] bliver behandlet for discogent affektion af L 5-S1 niveauet. Der er smerter lavt lumbalt og udstråling til ve. ben med dødhedsfornemmelse af hælen.

Jeg har ikke set pt. i tidligere forløb, men ud fra de tilgængelige informationer fra egen læge samt Rygcenter G., er der her tale om en forværring af ryggener efter traume i 1996."

Selskabet har over for nævnet fastholdt sin afgørelse. Til støtte herfor har selskabet anført:

"Endvidere fremgår det af slutattesten fra 3. december 1996, at klager tidligere har haft en del problemer med ryggen. Dette er bekræftet i speciallægeerklæringen af 18. september 1999, idet det er oplyst, at klager i 1988 havde et forløftningstraume mod lænderyggen i forbindelse med klagers arbejde som typograf.

På baggrund af den dagældende méntabel fra Arbejdsskadestyrelsen, er der fastsat en méngrad som følge af ulykken i 1996 på 8 %, idet klagers gener fra lænderyggen efter ulykken er beskrevet som daglige smerter med let til moderat bevægeindskrænkning.

Ved fastsættelsen af méngraden er der i mindre grad lagt vægt på klagers forudbestående ryggener.

Derudover har selskabet, ved anerkendelsen af de efterfølgende anmeldte ulykker som omfattet af forsikringen, taget forbehold for klagers tidligere ryggener.

Efter sagernes forlæggelse for selskabets lægekonsulent er de varige følger efter de senere tilskadekomster fastsat til under 5 %. Vi henviser i denne sammenhæng til de for forsikringen gældende forsikringsbetingelser afsnit 10, hvoraf det fremgår, at erstatning udbetales ved invaliditetsgrader på mindst 5 %.

Videre fremgår det, at der ikke betales erstatning for invaliditet, der bestod før ulykkestilfældet, samt at en bestående invaliditet ikke kan bevirke, at invaliditetsgraden fastsættes højere end hvis en sådan invaliditet ikke havde været til stede.

Der er ikke konstateret objektive ændringer af klagers tilstand, udover øget muskelfylde af venstre ben, hvilket må være at betragte som en forbedring af klagers tilstand.

Klagers smerter i ryggen med udstråling til venstre ben har været forsvundet i en periode, men er nu tilbage på samme niveau som tidligere, hvilket er kompenseret ved den tidligere udbetaling af erstatning på baggrund af den fastsatte méngrad på 8 %."

Af forsikringsbetingelserne fremgår:

"**AFSNIT 10 ERSTATNING VED INVALIDITET:**

Invaliditetserstatning udbetales, såfremt et ulykkestilfælde har medført en invaliditetsgrad på mindst 5 %, opgjort på grundlag af reglerne i lov om arbejdsskadeforsikring

om erstatning for varigt mén og uden hensyn til den forsikredes erhverv og sociale forhold.

…

En bestående invaliditet kan derfor ikke bevirke, at invaliditetsgarden fastsættes højere, end hvis sådan invaliditet ikke havde været til stede."

Nævnet udtaler:

Efter sin gennemgang af sagen - herunder det omfattende lægelige materiale - finder nævnet det ikke sandsynliggjort, at klagerens gener er forværret i dækningsberettigende grad.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

_____

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen